

"Kijk," zei Kees, "hier heb je het meisje waar ik verliefd op ben." "Maar Kees," zei ik, "dat meisje is al eeuwen dood, je hebt er niks aan om op haar verliefd te worden."

De laatste tocht van een Speelman

Het werd zo moeilijk voor ons, aan het eind van de inspeeldagen van de "Ballades". Kees dronk zo veel, zo veel. Elke ochtend rende ik naar de drankenzaak vlakbij de studio in Nederhorst den Berg om Underberg voor hem te halen. Conny, Ove en ik dachten dat we het einde van de LP niet zouden halen. Dat wil zeggen dat we minstens 12 opnames moesten maken. We hadden er pas zes op band staan.

's Avonds zat ik uren met Kees op zijn hotelkamer. Hij had ergens een historische roman over de Nederlandse koninklijke familie opgedoken, misschien had hij het boek al in Stockholm en had hij het meegenomen naar Nederland, ik weet het niet. Op één van de pagina's stond een afbeelding van een schilderij, met daarop een Nederlandse koning, welke Willem weet ik niet meer. Verder stonden daar voor mij onbekende leden van het Koninklijk Huis op. Daarbij was ook een meisje, zeker, een lekkere meid, zouden we nu zeggen.

"Kijk," zei Kees, "hier heb je het meisje waar ik verliefd op ben."
"Maar Kees," zei ik, "dat meisje is al eeuwen dood, je hebt er niks aan om op haar verliefd te worden."

"Geeft niet," zei Kees, "kan je haar niet hier naartoe halen?"

Ik keek om mij heen. De kamer lag bezaaid met flesjes Underberg, allemaal leeg, met de rode dopjes van de flesjes in alle hoeken van de kamer. En ik dacht: "Oh jongetje, hoe maak ik je dit nou duidelijk?"

De volgende dag zouden we een paar liedjes opnemen, waaronder "De laatste tocht van een Speelman". We gingen die ochtend meteen de studio in. Ik herinner me dat we geen tijd hadden voor ontbijt in het hotel.

De studio had een indeling waarbij de techniek op de eerste etage zat en de opnamestudio op de begane grond. Je kon elkaar zien en verder via de microfoons met elkaar spreken.

Kees zat, zoals we inmiddels gewend waren, met zijn rug naar de techniek. Voor ons, vanuit de techniekruimte gezien, zagen we Kees op zijn rug, met zijn rode bretels. Links van hem stond Conny, de gitarist, en Ove, de bassist, stond rechts van hem. En toen begon Kees te zingen.

(wordt vervolgd...)